

תענית
פרק ד'

ב ב ב ב ב ב א
א א א א א א ב
ב ו ו ש ב
ו ו כ
ב א ה מ ל ש צ א
ב י ו א ק ל
ו ה ק ש א ק ו
א ע ע ג ה ג
ק ע ו מ
ע כ מ ו ה מ
ב ש כ ש ל ו
י ה ז ס ל פ
ו ע ל ו ש
מ א ל ו
ב
א ו ה ק א א
י ב מ ש ו י ח
ו ק מ ע ש מ כ ה
ו ב ב כ ש י א
ו ל ו ו
ר ב ה ב ו ר
ב י ר ו ה ב
י ס ו מ ב י
מ ו ב ב י
פ ו ה ה ת

תענית
פרק ד'

א בשלשה פרקים בשונה פהנים נושאין את כפיהן ארבע פעמים ביום – בשחרית, במנוסף, ובמנחה, ובנעלית שערם: במעניות ובמעמידות ובירום הקיפורים.

ב אילו הן מעמידות? לפי שגאמר "צו את בני ישראל ואמרת אליהם: את קרבני לחמי וגו'" – וכי הייך קרבנו של אדם קרב, והוא אינו עומד על גביו? התקינו נביים קראשונים עשרים וארבע משמרות.

על כל משמר ומישמר היה מעמיד בירושלים של פהנים, של לוים, ושל ירושלים. הגיעו זמנו המשמר לעלות, פהנים ולויים עולים לירושלים, וישראל שבאותו משמר מתגנסין לעריכון, וקוראים במעשה בראשית.

ג ואנשי המזם היו מתגעגינים ארבעה ימים בשבוע – מיום שני ועד יום חמישי. ולא היה מתגעגין ערבית שבת מפני בביד השבת, ולא באחד בשבת כדי שלא יצאו ממנוחה וועוג ליגעה ותענית, וימתו.

ביום הראשון "בראשית" ו"יהי רקיע".
בשני "יהי רקיע" ו"יקו המים". בשלישי "יקו המים" ו"יהי מאורת". ברביעי "יהי מאורת" ו"ישרצו המים". בחמישי "ישרצו המים" ו"תוציא הארץ". בשישי "תוציא הארץ" "ויבלו השמים".

תענית
פרק ד'

תענית
פרק ד'

פְּרִשָּׁה גְּדוֹלָה קַוְרוּין אֹתָה בִּשְׁנָוִים, וּמְקֻטְנָה בִּיחֵד. בְּשִׁחְרִית וּבְמוֹסֵף וּבְמִנְחָה נְכַנְסִין וּקְרוּין עַל פִּיהָן בְּקוּרוּין אֶת שְׁמָע. עֲרָב שְׁבַת בְּמִנְחָה לֹא הָיו נְכַנְסִין, מִפְנֵי כִּבּוֹד הַשְּׁבַת.

ב כל יום נשיש בו היל, אין בו מעמד בשחרית. קרבנו מוסף, אין בו בגעילה. קרבנו עצים, אין בו פמנחה – דברי רבי עקיבא.

אָמַר לוֹ בֶן עֻזָּאי: כִּי חֵיה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שׁוֹנֵה – קָרְבָּנו מֹסֵף, אֵין בָּו בְּמִנְחָה. קָרְבָּנו עֲצִים, אֵין בָּו בְּנֵעַילָה. חָנָר רַבִּי עֲקִיבָא לְהִיוֹת שׁוֹנֵה**בֶן עֻזָּאי.**

ז זמן עצבי הכהנים והעם, תשעה: באחד
בנисן, בני ארחה בן יהודה. בעשרים בתמוםו,
בני דוד בן יהודה. בחמשה באב, בני פרעוש
בן יהודה. בשבעה בו, בני יונדק בן רכב.
בעשרה בו, בני סנהה בן בוגמין.

**בְּחַמִּישָׁה עָשָׂר בֹּו, בְּנֵי זֹתֹא בֹּו יְהוּדָה,
וְעַמּוּדָם כְּהָגִים וְלֹויִם וְכָל מִשְׁטָעָה בְּשָׁבְטָו,
וּבְנֵי גָּנוּבִי עָלֵי בְּנֵי קֹצֶנְגַּעַן קָצִיעָות. בְּעַשְׂרִים
בֹּו, בְּנֵי פְּחַת מוֹאָב בֹּו יְהוּדָה. בְּעַשְׂרִים בָּאֲלִיל,
בְּנֵי עָדִין בֹּו יְהוּדָה. בְּאַחֲד בְּשָׁבְטָה, שָׁבוּ בְּנֵי
פָּרָעָשׁ שָׁנִית.**

**בַּאֲחָד בְּטֻבַת לֹא הִיה בּוֹ מַעֲמֵד, שֶׁהִיה בּוֹ
כָּל וּקְרָבָנוּ מֹיסָף וּקְרָבָנוּ עַצִּים.**

**חַמִּישָׁה דָּבְרִים אָרוּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ
בְּשַׁבָּעָה עָשָׂר בְּתָמוֹז, וְחַמִּישָׁה בְּתַשְׁعָה בְּאָב:**
**בְּשַׁבָּעָה עָשָׂר בְּתָמוֹז נִשְׁתַּבְרוּ חֻלוֹת,
וּבְטַל הַתְּמִיד, וְהַבְּקָעה הָעִיר, וּשְׁרֵף
אֲפּוֹסְטָמוֹס אֶת הַתּוֹרָה, וְהַעֲמִיד צָלָם בְּהִיכָּל.**

בתשעה באב נגزر על אבותינו שלא יפנסו לארץ, ותרב הבית בראשונה ובשניה, ונלכדה בימר, ונחרשה העיר.

מְשֻׁגָּנֶס אָב מִמְעַטִּין בְּשָׂמְחָה.

תענית
פרק ד'

תענית
פרק ד'

๑ שבת שְׁחִלָּת שְׁעָה באב ליהוּת בתוכה,
אֲסֹור לְסֶפֶר וַלְכָבָס. וּבְחַמִּישִׁי מּוֹתְרִין מִפְנֵי
כְּבוֹד הַשְּׁבָת. עָרֵב תְּשֻׁעָה באב לא יָאֵכל אָדָם
שְׁנִי פְּבָשִׁילִין, וְלֹא יָאֵכל בָּשָׂר וְלֹא יִשְׁתַּחַת יָיוֹן.
וּבְבָבָן שְׁמַעַן בָּן גִּמְלִיאֵל אוֹמֵר: יִשְׁגַּת. רַבִּי
יְהוֹדָה מַחְיֵיב בְּכִפְיַת הַמִּיטָּה, וְלֹא הַזְׁדוֹ לֹ
חַמְכִים.

ח אמר ר' שמואל בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל כהמישנה עשר באב ויום הכיפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בבל לבן שאולין, שלא לביביש את מי שאין לו. כל הפלים טעוגין טביבלה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים.

ומה קי אומראת בחרוי שא נא עיניך
ויראה מה אתה בורך לך. אל תמן עיניך בניו,
פָּנָן עיניך במשפחה – "שְׁקַר סִיחָן וְחַבֵּל הַיּוֹם,
אֲשֶׁר יָרַאת ה' הִיא מִתְהַלֵּל". ואומר: "תנו לה
מִסְרֵי זִדִּיה, וַיַּהֲלֹום בְּשֻׁעְרִים מַעֲשֶׂיה".

וכן הוא אומר: "צָאֵנָה וּרְאֵנָה בְּנוֹת צִיּוֹן
בֶּמֶלֶךְ שְׁלֹמֶה, בַּעֲטִירָה שְׁעִטְרָה לוֹ אָמוֹ בַּיּוֹם
חֲתֹנָתוֹ וּבַיּוֹם שְׁמַחַת לְבָבוֹ". "בַּיּוֹם חֲתֹנָתוֹ" –
זה מפן תורה, "ובַיּוֹם שְׁמַחַת לְבָבוֹ" – זה בגין
בית המקדש, שיבנה במרחה בימינו, אמן.